

Martijn Benders

Fliermans Passage

roman

van**genep** amsterdam

Die avond is compleet aan me verloren, want er is nog geen antwoord van Carmen, vreemd want normaal gesproken antwoordt ze altijd binnen een dag. Ik staar naar de mailbox als een aap naar een lege bananenschil en besluit maar te gaan slapen.

Ik droom van een glimmende, helse kikvors die het gezicht heeft van mijn vader, en die steeds het witte vijgenblad dat ik voor mijn lendenen houd, poogt weg te grissen met zijn enorme, plakkerige tong. Ik sta naakt op een draaiend plateau en heb het ijskoud, en steeds duikt overal die boosaardige kikvorsvader op, die me wil beroven van mijn laatste stuk papier. Ik word zwetend wakker. Het is maar goed dat geen zielenknijper toegang heeft tot mijn dromen.

De volgende dag besluit ik om wat trager te gaan werken om Jos' achterdocht niet te voeden. Want eerlijk gezegd, de kerel staat onder hoogspanning en ziet er verre van gezond uit. Het is me nu duidelijk dat hij van binnen wordt opgevreten door jaloezie. Als Jos na twintig minuten een pakketje binnenrijdt, ben ik uitgekookt bezig het vorige oudje handmatig te balmen.

'Je hebt je dag niet!' zegt Jos hijgend, zijn gezicht vol rode vlekken.

'Heb er alles uitgehaald wat erin zit, Jos,' zeg ik. 'Snel zijn is één ding, maar die snelheid ook volhouden is weer wat anders.'

Jos' ziel lijkt een zuchtje van verlichting te slaken. Een helse week met die langharige kwibus in een duur pak, die

ook nog aanpapt met zijn Anita... en nu lijkt er alsnog een soort overwinning in zicht. Volhouden. Het geheim van elke volkskunstenaar.

Zo verloopt mijn derde dag zonder veel merkwaardige voorvallen, tot Jos na de eerste koffiepauze om halftwaalf de klappen binnenvalt met een beeldschoon, naakt jong meisje. In plaats van het gebruikelijke 'pakketje' te schreeuwen kijkt Jos me verward aan.

'Tja...' mompelt hij. 'Het leven is soms niet rechtvaardig.'

Ik sta paf. Ik was inmiddels zo gewend geraakt aan rimpelpakketjes dat ik er absoluut niet op verdacht was dat de dood iets zou kunnen oprakelen dat me bij de lurven zou grijpen. Ik kijk naar de lelieblanke huid van het meisje, een blonde schoonheid van maximaal twintig jaar, wier borstjes zelfs na haar dood opstandig zijn.

'Hoe heet ze?' vraag ik de verbouwereerde Jos.

Jos kijkt op het kaartje. 'Liliane...' bromt hij.

'Liliane...' herhaal ik, alsof haar naam een soort toverspreuk is die haar weer tot leven zou kunnen wekken. We staan zij aan zij langs de tafel en staren zwijgend naar het jonge lichaam. Er gaat bijna een minuut voorbij.

'Vijfentwintig minuten,' fluistert Jos. En hij duwt de klappen open met zijn hand, wat hij normaal nooit zou doen.

Ik voel een lichte paniek. U moet begrijpen dat de dood voor mannen pas tastbaar wordt wanneer zij zich weet te binden aan de schoonheid. Pas wanneer Magere Hein zijn knokige vingers in het crèmepotje van de schoonheid begint te roeren krijgt de dood voor ons geslacht een wurgend gevoel van letterlijkheid en urgentie. U mag dat hypocriet vinden, maar dat is het niet: voor ons mannen is rechtvaardigheid een wezenlijk begrip, en mooie dingen mogen gewoon niet dood.

En lelijke dingen kunnen nooit dood genoeg zijn. Dat is wat wij mannen geloven. Niemand kan ons dat kwalijk nemen.

Er is uiteraard geen sprake van dweil of verfroller deze keer. Met grote zorgvuldigheid begin ik het jonge meisje af te soppen. En de manier waarop de minieme blonde haartjes op haar buik zich onder de druk van het zeepsop uit worstelen en zich langzaam weer oprichten, als riethalmen na een harde windvlaag, vervult mij met een *tristesse* die ik bijna niet kan beschrijven.

Plots daagt het me dat ik, Chamiel Flierman, de laatste man zal zijn die haar nog aan mag raken. Wie weet ben ik wel de enige man die haar ooit heeft beroerd. Het idee dat zo'n onge-rept meisje door een befaamd schrijver liefdevol wordt gewassen, doet tranen in mijn ogen opwellen. Tegelijkertijd voel ik een vreemd soort opwinding, waar ik me lichtelijk voor schaam, maar die waarschijnlijk juist daardoor steeds sterker wordt.

Ik zal minstens vijf minuten met haar buikje bezig zijn geweest, een soort niemandsland tussen haar borstjes en haar schaamdeel. Het is alsof ik met geen mogelijkheid richting een van de erogene zones kan gaan. En juist dit harde gebod, dit plotse taboe, veroorzaakt zo veel innerlijke wrijving dat deze wrijving een uitweg zoekt, zoals alle wrijving dat bij mannen vroeger of later doet.

Ten einde raad besluit ik naar boven te gaan, richting de kleine spitse borstjes. Ik neem een paar slokken uit mijn thermosfles en beweeg mijn spons zachtjes over de merkwaardig harde tepeltjes. Ik weersta de aandrang ze in mijn mond te nemen, en meen even een flauwe glimlach op het lieve gezichtje van Liliane te ontwaren, maar ik denk plots aan Carmen en voel een enorme wroeging.

Ik drink uit pure misère de hele eerste thermosfles in bijna één enkele teug leeg.

En als Jos ditmaal zachtjes door de klapdeuren komt, treft hij me aan met een druipende spons in mijn linkerhand en mijn gezicht op de buik van Liliane, radeloos, snikkend. Jos komt achter me staan en legt zijn hand op mijn schouder. Ik kom overeind en haal mijn tweede thermosfles uit mijn tas. Jos neemt dankbaar een paar slokken, en samen beginnen we het meisje te balmen, zwijgend, twee medeplichtigen in een onbegrijpelijk mysteriespel.

'Eigenlijk is dit best zwaar werk,' zegt Jos. Ik knik. Plots komen er woorden uit een liedje van Nick Cave boven. *And I wish that I was made of stone / so that I would not have to see / a beauty impossible to define/ a beauty impossible to believe/ a beauty impossible to endure.*

Maar ik kijk Jos aan en besluit dat hij Cave waarschijnlijk net zomin kan waarderen als een groepje bouwvakkers een lezing filosofie.

'In een lijkenhuis werken gaat je soms niet in je koude kleren zitten,' zeg ik.

'De pakketjes zijn op,' zegt Jos, 'we hebben te snel gewerkt.'

Mijn modernisering en Jos' werkdrijf hebben ertoe geleid dat we in drie dagen tijd alle klanten van deze week al verwerkt hebben.

'Wat nu?' zeg ik.

'We moeten Henk wakker maken.' zegt Jos, en we gaan gezamenlijk naar de directiekamer. We kloppen op de deur en Henk schrikt wakker.

'Zo zo zo,' hijgt Henk, 'fantastisch! Wat een werklust! Hoe krijgen jullie het voor elkaar?'

'We zijn gewoon goed op elkaar ingespeeld,' zeg ik.

'Chamiel leert snel,' zegt Jos.

Henks onderkinnen dansen op de boomstam van zijn nek. 'Mannen,' zegt hij, 'dit betekent dat De Passage kan gaan

groeien. We kunnen meer klanten aan. Ik ga hiermee aan de slag. Ondertussen kunnen jullie op standby. Neem vandaag allemaal maar een vrije dag. Morgen wel aanwezig zijn, want de dood zit uiteraard niet stil.'

Jos en ik bedanken hem en lopen door de gang. Jos geeft me een elleboogje. 'Kom,' zegt hij, 'we gaan naar de hoeren. Ik trakteer!'

Ik kijk de blonde reus verbouwereerd aan. Trakteren op hoeren, dat doen ze in mijn kringen niet. Zelfs mijn beste vrienden hebben me nooit op een hoer getrakteerd. Alleen bankdirecteuren en topbestuurders trakteren elkaar op hoeren, dus wat zit er achter dit aanbod? Ah, die jaloezie natuurlijk. Hij wil ervoor zorgen dat ik niet achter Anita aan zal gaan. Een afwijzing van zo'n genereus aanbod zal hem waarschijnlijk in woede doen ontsteken. Dus ik stem toe.

Een halfuur later slenteren we door de rosse buurt. Jos' blonde krullen dansen in de ijzige wind, en hij heeft zijn handen in zijn zwarte bomberjack gestoken. Ik heb een Godard-jas aan en draag leren handschoenen. We zien eruit als 's werelds onwaarschijnlijkste vriendenpaar. Ik vraag aan Jos of hij een relatie heeft. Hij zegt dat hij sinds zes maanden weer vrijgezel is. Ik vertel hem over mijn aanstaande verlovings met Carmen, maar ik vertel er niet bij dat ze in Moskou zit, om die vervelende jaloezie van Jos wat af te zwakken.

'Je moet een Chinese pakken,' zegt hij, 'zeker geen zwarte. En ook geen Hollandse. Die Hollandse hoertjes zijn verwend en tellen ondertussen in hun hoofd tot honderd.'

Ik wil dat Jos gelooft dat ik een compleet andere smaak heb dan hij.

'Jos, ik val niet op blondjes. En Chinees vind ik net als dat eten: allemaal toch net niet zoals je gewend bent en ook nog

met stokjes. Waarom geen zwarte, ik heb het nog nooit met een zwarte gedaan.'

'Dat zijn racisten,' zegt Jos, 'zwarte hoeren haten blanke mannen. Ze zien ons onderbewust als uitbuiters en slavendrijvers. De dag erna gaan ze tegen Zwarte Piet demonstreren, met jouw zaad nog in hun snee.'

'Klinkt eigenlijk wel opwindend,' zeg ik. Jos kijkt me scheef aan. Ik heb hem waar ik hem hebben wil. 'Doe mij maar zo'n lekkere Afrikaanse vandaag. Eentje met van die sorbolippen. Ik heb zin om als een bezetene tekeer te gaan,' zeg ik.

Jos haalt zijn schouders op. 'Smaken verschillen,' zegt hij. We lopen langs de eindeloze oplichtende ramen, en achter het tiende raam zie ik een wulpse zwarte dame staan, die me aankijkt en me wenkt. Ik twijfel even. Mijn thermosflessen zijn leeg. Ik kan beter eerst Jos laten chinezen, en dan terwijl hij bezig is even gaan tanken.

'Raam 16,' zegt Jos. Hij kijkt op zijn horloge. 'Vijfendertig minuten.'

Jos stapt binnen bij een klein Aziatisch dametje. Overzicht hebben is waarschijnlijk zijn ding. Ik probeer niet te denken aan hoe het reuzenlijf van Jos zweterig inbeukt op dat kleine vrouwtje en ga op zoek naar een drankwinkel. Na een kwartier zoeken vind ik een slijterij. Ik koop twee liter brandewijn en vul buiten mijn thermosflessen, waarna ik de lege flessen achteloos in zo'n gele vuilniscontainer dump.

Er zijn drie redenen waarom je als plezierdrinker het best thermosflessen kunt gebruiken. Ten eerste denkt iedereen dat je koffie drinkt. Ten tweede zijn die flessen erop gebouwd dat je drank zijn kwaliteit niet verliest. En ten derde krijg ik, maar dat is misschien persoonlijk, er altijd zo'n warm kampeergevoel bij.